

JESÚS CIVERA

La boja Acadèmia

Un metge, Manuel Sanchis Guarner, fill de l'il·lustre lingüista, va convèncer dos amics seus, Francisco Camps (PP), aleshores conseller de Cultura, i Joan Romero, aleshores secretari general del PSPV-PSOE, per fabricar un organisme que desterrara el problema lingüístic de la geografia valenciana. A València tots són amics, i Sanchis Guarner, membre del Consell Valencià de Cultura (CVC), segurament pensà, atribolat pel seu càrrec i pel seu ADN, que la seua estada a la terra estava destinada a complir una missió històrica: la constitució d'una Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) capaç de superar el conflicte, suposat i immutable, que atrapava els valencians. Una solució imaginativa per a un problema imaginari, en tot cas polític, mai no científic. Un invent interessat, activat per la dreta en els temps de la transició i agitat per la caverna mediàtica local, que ha acabat a les Corts Valencianes en forma de llei, gràcies a la inestimable intervenció del doctor Sanchis Guarner i la participació estel·lar del PSPV de Romero i del PP de Zaplana. Sense menysprear l'actuació en els papers secundaris de Vicent Franch, Tarancón i els altres, propulsors d'una turbo-tercera via que necessitava fer realitat un somni anhelat durant tants anys, encara que el somni s'haja escampat en els camps de la filologia, no de la política.

Romero picà i recollí la idea llançada per Sanchis Guarner, que a la vegada prepenia, conscient o inconscient, com dic, aquella tercera via que propugnava la unió intemporal entre blavers i catalanistes des de València i pel bé de València, presa València i el país com a objectes d'un desig que contemplava un futur perfecte a poc que harmonitzara la realitat amb l'anàlisi dels manuals publicats per 3i4. El fet és que no hi ha hagut manera que els fets adoptaren les tesis professorals, però a partir de la manufactura confeccionada per Sanchis Guarner, la història s'obria al present i el president Zaplana entrava en acció

feient seua la iniciativa del pacte lingüístic en un ritual que tingué com a escenari les Corts Valencianes. Zaplana no se n'adonava, és clar, però la tercera via començava a tractar-se almenys en les entranyes filològiques i, sens dubte, normatives, a través d'una institució perdurable i mitjançant l'apartat corresponent en els pressupostos de la Generalitat, requisit imprescindible per a verificar l'existència de tot ens amb destinació cap a allò universal.

Així que Romero es prestà a la jugada –la creació de l'AVL–, o li la manlleva-

“El conflicte lingüístic ha estat un invent de la dreta, agitat per la caverna mediàtica local, que ha acabat a les Corts en forma de llei.”

ren a Romero. En tot cas, Zaplana s'anotà un punt. Es necessitava una Acadèmia Valenciana de la Llengua, deia el president, i el Consell Valencià de Cultura estava en condicions de materialitzar el pacte lingüístic, i de centrar tant els continguts com les formes. La qüestió del contingut era fonamental. Què havia de tractar una Acadèmia Valenciana de la Llengua si prèviament no es definien els límits lingüístics i la qualificació de la llengua en si mateixa? Hi hagué *fumata* blanca, i solemne, entre els savis del CVC: l'AVL s'ocuparia del valencià, “idioma” avalat per “la tradició històrica valenciana, l'ús popular, o la legalitat vigent”. I el valencià era, per a les forces polítiques reunides en el CVC

–Esquerra Unida no va prendre part de la peripècia–, “l'idioma històric i part de la Comunitat Valenciana i forma del sistema lingüístic que els corrents estatuts d'autonomia del territori hispànic de l'antiga Corona d'Aragó reconeixen com a llengua pròpia” del Consell Valencià de Cultura va començar a legislar amb les filigranes retòriques a l'espera.

Però això era accessori. Allò fonamental és que a Zaplana li anava que ningú no li tingués en compte l'anomenat pacte lingüístic del PSPV-PSOE, no; però el PSOE no se n'adonava, no creu hom que se n'adonava ara), doncs governava en cooperació amb la regionalista Unió Valenciana. D'una banda, el pacte deslegitimava, anihilava el discurs secessionista d'UV, i, d'altra banda, Zaplana aconseguia la glòria per crear sota el seu regnat un organisme promotor d'una suposada pau lingüística a la qual s'oposaven tots els sectors i tots els partits, un consens trencat solament per les vertencions de les universitats.

Zaplana no aconseguí tancar l'Acadèmia en la primera legislatura i li sobrevingué la majoria absoluta, en la segona. Amb UV com a força extraparlamentària, a Zaplana li interessava tant l'acord amb els mètodes singulars de pesca del poble esquimal. Ho deixà córrer. I al finalment el seu compromís explícit en aquests dies a negociar amb els socialistes els acadèmics que s'asseguraven l'organisme, disposat com està el president a introduir el món secessionista –amb el Casp al cap– en l'Acadèmia.

Els socialistes són conscients que no tenen la pota en el seu dia i avui se senten atrapats. O admeten els seguidors del Casp i els afins de PP en l'Acadèmia seran acusats de bombardejar-la, ja signaren la llei de creació. Ells salutarment però tota la pel·lícula del pacte de l'Acadèmia s'alça sobre un imaginari. El conflicte lingüístic és un invent polític de la dreta i a la dreta li toca tancar-lo i conèixer-lo sense cultivar una acadèmia que per definició serà secessionista